

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
4:06	5:19	ירושלים
4:21	5:20	בני ברק
4:10	5:18	חיפה
4:22	5:21	באר שבע
4:20	5:22	ניו יורק
3:45	5:07	לונדון

שבתנו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

לא יוכל להמלט

לגשת אל הקודש

ישוב נדרשים אנו ליום חגם של רבבות לומדי הדף היומי, המתחילים היום בערב שבת קודש את לימוד סדר קדשים במסכת זבחים.

במסכת זו לומדים על הקרבת קרבנות הזבח בבית המקדש, והתנאים הדרושים לזה.

כל אחד יודע, כי לא כל אחד יכול להתקרב אל הקודש, לשם כך צריך הוא להיות כהן בן כהן כשר, טהור, שקידש את ידיו ואת רגליו, ולבש את בגדי הכהונה, ותנאים רבים נוספים.

אם חסר אחד מכל התנאים, הרי העבודה פסולה, ולא עולה לרצון.

חלק גדול מהתנאים האמורים, מחייבים את הכהן אף אם הוא רק עומד להכנס לעזרה, בלא עבודה כל שהיא. שהרי הוא ניגש אל הקודש.

בזמנינו חרב המקדש, ומייחלים אנו בכל שעה שיבנה בית המקדש במהרה בימינו. או אז נוכל להיטהר, או אז נוכל לגשת אל הקודש, מי שראוי לכך.

אך יש קדושה אחת, שהיא קבועה וקיימת לעולם, ואינה תלויה בדבר אחר.

הלא היא קדושת השבת.

וקדושת השבת, שוה לכל נפש, לכל יהודי ויהודי.

אך בכל זאת.

כדי שנוכל לגשת אל הקודש, וכדי שקדושת השבת אכן תופיע ותורח על האדם, נדרשת מאיתנו הכנת מה לצורך כך.

אם הכנה פיזית, שהיא מצוה וחיוב גמור, "והיה ביום השישי והכינו את אשר יביאו". ואם הכנה רוחנית נאותה, בהכנת הנפש לקראת שבת קדישנו.

שבת!

ננסה לחשוב, אם היה לנו עדות ברורה מאיש בר סמכא, כי מי שיעבור בעיר מסוימת ללא לימוד מפת העיר על בוריה פעמיים ושלוש, לא יוכל להמלט שלא ייכשל בעבודה זרה ממש.

האם מישהו מאיתנו היה מעיז להשוב להכנס לעיר זו בלא לימוד את מפת העיר על בוריה? וחילול שבת?

ומה נגיד? שוגגים אנו, לא ידענו. הבה נעבור לקרוא עדות נוספת מאחד קדוש מדבר, הוא רבינו שניאור זלמן מליאדי זיע"א האדמו"ר הזקן - חב"ד:

"ובשבת קודש בעלות המנחה יעסקו בהלכות שבת, כי הלכתא רבתא לשבתא, ובקל יכול האדם להכשל בה חס ושלום אפילו באיסור כרת וסקילה מחסרון ידיעה, ושגגת תלמוד עולה זדון חס ושלום. ואין צריך לומר באיסורי סופרים שרבו כמו רבו למעלה, ובפרט באיסורי מוקצה דשכיחי טובא, וחמורים דברי סופרים יותר מדברי תורה".

מפחיד ומרעיד את הלב.

המסקנה היא אחת: מוכרחים לקבוע זמן ללימוד הלכות שבת על בורין. פשוט כדי להיות יהודי.

ודבר נוסף ראוי לציין, כי לדעת כמה ראשונים, מצוות עשה מן התורה ללימוד כל יום ויום בהלכות שבת, שבכך מקיימים את הכתוב "זכור את יום השבת לקדשו", שהוא מצוה לזכור בכל יום את השבת בפה, וזאת על ידי שינון הלכות שבת.

וסייגים למושא ומתן ושיג ושיח עם עובדי עבודה זרה, הרי שעלינו ללמוד מכך גם עד כמה יש לנו להסתכל באותה צורה על עוון חילול שבת.

אך שוב, יכול הקורא להרים גבה, ולתהות, מה רוצים כאן מאיתנו? מישהו חושד אותנו בחילול שבת ה' ירחם? האם אותנו צריכים להזהיר על שמירת שבת? מעליב.

אך הבה ונצטט שורה שתיים, ונראה מה המצב שלנו:

אשרי שוקדי תורתו לדעת איך ומה ינהג אדם כמה שהוא איש ישראלי, ובפרט בענייני שבת קודש, אשר הזהרתי ואמרתני כל פעם ופעם: מי שלא למד הלכות שבת על בורין פעמיים ושלוש, לא יוכל להמלט שלא יקרה לו חילול שבת, הן דאורייתא הן דרבנן.

הדברים האלה נאמרו ונכתבו על ידי גדול הדור לפני קרוב לשלוש מאות שנה, רבינו יהונתן אייבשיץ, מחבר הספרים הנודעים "אורים ותומים", "כרתי ופלתני", יערות דבש".

וכעת נקרא שוב:

מי שלא למד הלכות שבת על בורין פעמיים ושלוש, לא יוכל להמלט שלא יקרה לו חילול שבת. וקצת יותר ברור.

האם מישהו מאיתנו מוכן להעיד על עצמו שהוא למד הלכות שבת על בורין פעם אחת?

על בורין!! פעם אחת?

ועוד פעם אחת לפחות.

ואולי גם עוד פעם אחת, על בורין. כי פחות מזה:

לא יוכל להמלט שלא יקרה לו חילול

בשבוע החולף, סיימו רבבות מלומדי מסגרת הדף היומי את אחת המסכתות החמורות שבש"ס, היא מסכת "עבודה זרה".

מדוע קראנו לה מסכת חמורה?

כי מלבד שהיא מסכת הכוללת פרטי דינים רבים ומסועפים, היא מראה את החומרה הגדולה של עוון עבודה זרה, והמצוה להתרחק מכל עסק כלשהו עם עובדי עבודה זרה למיניהם.

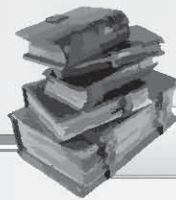
אך רבים מאיתנו מרימים קצת גבה למקרא דברים אלו, עבודה זרה? אצלינו? היכן יש עבודה זרה? מה לנו ולעובדי עבודה זרה? ובכן, טעות חמורה היא בידינו.

כיון שעל פי הלכה, יהודי המחלל שבת רחמנא ליצלן, שוה הוא לאחד שעובד עבודה זרה. ואם מחלל הוא את השבת בפרהסיא - ה' ישמור ויציל, הרי שהוא נחשב כמו גוי מוחלט כמעט לכל פרטי הדינים.

נכון, שעל רבים ממוחלי השבת בזמנינו, יכולים למצוא נקודות זכות שונות, כגון שהם עושים זאת מחוסר ידיעה והכרת הערך של שמירת השבת, כיון שהם גדלו בטעות מתוך סביבה שעקרה כל זיק של קדושה, ואין הם אשמים למצב הנוראי אליו הם נקלעו. כל זה נכון אמת ויציב.

אבל כל נשכח את היסוד, כי חילול שבת שוה בחומרתו לעבודה זרה, ללא כחל ושרק.

ואם ראינו עד כמה החמירה התורה בעוון עבודה זרה, ובחומרת הדבר, עד כדי איבוד וניתוץ ואיסור הנאה מכל דבר שיש לו שייכות לעבודה זרה, וחכמים באו והוסיפו גדרים

פניני הלכה

שאלה: האם מותר לבצע טיפול רפואי בסוף השבוע?

תשובה: במידה ואפשר לבצע טיפול רפואי באחד מהימים הראשונים של השבוע עד ליום רביעי, הרי שבהחלט ראוי לבצע את הטיפול באחד מאותם ימים.

הדברים אמורים, הן בטיפול רפואי שכתוצאה מכך עושים פעולות הכרוכות בחילול שבת, שבהם ודאי שמן הראוי שלא לעשותם בימים הסמוכים לשבת, כלומר מיום רביעי והלאה, כיון שאלו הם ימים הסמוכים לשבת, וכבר חל החובה בהם לדאוג שלא להכנס לידי חילול שבת שלא לצורך פיקוח נפש. ואף בטיפול רפואי שאינו גורם לפעולות הכרוכות בחילול שבת, אלא גורם לתחושות צער וכאב, כגון עקירת שן וכדומה, שמן הראוי שלא לעשותם בערב שבת, כדי שלא להרגיש תחושת צער ביום השבת. אך אין צורך להקדימם לפני יום רביעי, כיון שבדרך כלל אין תחושות הצער והכאב מורגשות אלא ביום הטיפול וקצת לאחר מכן.

במידה והרופא מקבל רק בסוף השבוע, ניתן לעשות את הטיפול בסוף השבוע.

תור לניתוח אפשר לקבוע לסוף השבוע, כיון שכל הניתוחים יש בהם צורך של פיקוח נפש, ובוודאי שלא גרע מצורך מצוה שמוותר לעשות עבורו מלאכה ביום שישו אף אם על ידי כך יצטרך לחלל את השבת בהיתר.

במקרים אלו, מהראוי להכין מערב שבת את הדברים להם יצטרכו בשבת, כדי למעט בחילול שבת ככל האפשר.

מקורות: שולחן ערוך רמח, א-ב ומשנה ברורה שם; משנה ברורה של, א; שמירת שבת כהלכתה לב, צז; אגרות משה א, קכז; חוט שני פרק ח'.

לשון חכמים

וכן הוא אומר זכור את יום השבת לקדשו, יכול בלבד? כשהוא אומר שמור, הרי שמירת לב אמורה, הא מה אני מקיים זכור? שתהיי שונה בפיד.

תורת חכמים בחוקותי א, ג

שתהא שונה בפיד, פירוש, הלכות שבת.

פירוש הראב"ד והר"ש משאנץ שם

והנה בכלל ישראל ביום השבת מעבירין מהם עול דרך ארץ שמוזהרים לכל לעשות שום מלאכה לסיבת פרנסה, והיינו מפני שמקבלים עול תורה בשמירת שבת בבחינת זכור ושמור שבדיבור אחד נאמרו (ראש השנה כז, א) והיינו כי זכור הוא ענין התעוררות להמשיך עליו קדושת שבת בפועל מצד האדם כמו שאמרו: זכור יכול בלבד כשהוא אומר שמור הרי שמירת הלב אמורה הא מה אני מקיים זכור שתהא שונה בפיד. והיינו שיוזכיר האדם בפיו הודאה לה' יתברך בקידוש היום אשר קדשנו וכו' ושבת קדשך באהבה וברצון הנחלתנו. והנה בלוחות ראשונות נאמר זכור שאז היה קודם הקלקול והיה חרות על הלוחות שנחקק הדברי תורה על הלב והיה די להנפש רק לזכור בפה קדושת שבת הנשפע מלעילא והיה נשמר שלא ישכח שהיא אתר דלית ליה שכחה כמו שמובא בזה"ק (ח"ב צב, ב). מה שאין כן לאחר הקלקול נצרך גם השמירה בלב בכל רגע ביום השבת לבל יהיה נשכח מלבו, כי בתנועה קטנה יכול לבוא לידי חיוב חטאת כענין פשט העני את ידו וכו', על ידי הוצאה שהיא מלאכה גרועה. ועל ידי שמירת שבת זה בכלל נפשות ישראל מקבלים עליהם עול תורה ועל ידי זה מעבירין מהם עול דרך ארץ.

פרי צדיק פרשת ויצא

אמרת השבת

חז"ל אומרים כי "שבת היא אחד מששים לעולם הבא" (ברכות נו, ב). הכי צד?

מבאר רבי חיים פרידלנדר זצ"ל:

"בשביעי מה הוא אומר? מזמור שיר ליום השבת, יום שכולו שבת, שאין בו לא אכילה ולא שתיה ולא משא ומתן, אלא צדיקים יושבין ועטרותיהן בראשיהן ונהנין מזיו השכינה" (אבות דרבי נתן א, ח).

עולם הבא אינו זמן של עבודה ומאבק, אלא עת לקבלת השכר. זהו: צדיקים יושבים ועטרותיהן בראשיהם ונהנין מזיו השכינה.

זמן השכר שלעתיד לבוא, נקרא בחז"ל "שבת", כמאמרם (עבודה זרה ג, א) מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת.

ההקבלה שבין שבת לזמן שלעתיד לבוא, ניכרת בבחינה של "קבלה", שבת היא מעין עולם הבא בבחינה זו שאנו מתבטלים לפני הקדוש ברוך הוא, ומבינים שהוא אדון כל, ואנחנו רק "מקבלים", או אז אנו מתעלים עד כדי שחשים ממש שבעצם הכל הוא מאת הקדוש ברוך הוא.

נמצינו למדים כי את קדושת השבת מקבלים מהקדוש ברוך הוא כמו שכר העולם הבא.

אם כן מה מוטל עלינו? - "לעשות את יום השבת!" להכין את עצמינו להיות ראויים לבחינת

"מקבלים", על ידי יצירת כלי הקיבול של הקדושה.

לשם כך יש להתחיל את ההכנות כבר בימות החול.

שפתי חיים - מועדים ג, עמוד תי"ב

פרשת השבת

וְהָיָה זְרֵעְךָ פֶּעֶפֶר הָאָרֶץ וַיִּבְרָצָה יְמֵהּ וַיִּקְדְּמָהּ וַיִּפְנֶה וַיִּגְבְּהָ וַיִּנְבְּרוּ בָךְ כָּל מְשֻׁפָּחַת הָאָדָמָה וַיִּבְרָצֶךָ: (כת, יא)

אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי, כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים, שנאמר (ישעי נח) אז תתענג על ה' והרכבתך על במתי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך וגו'. לא כאברהם שכתוב בו קום התהלך בארץ לארכה וגו', ולא כיצחק שכתוב בו כי לך ולזרעך אתן את כל הארצת האל, אלא כיעקב שכתוב בו ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה.

שבת קיח, א

כתב מרן הבית יוסף (אורח חיים, קמב) כי הוא מדה כנגד מדה, כשם שהוא מפזר מעות בלי שיעור לצורך שבת, כן יתנו לו נחלה בלי שיעור.

והמהרש"א כתב, שעונג שבת הוא נוגע לדבר רוחני, לנפש יתירה ליכות בה ליום שכולו שבת, שאין לה גדר במקום, כך שכר העונג ההוא, אין לו גדר במקום, שאין לו שיעור.

וכתב עוד, שלפי דרשה זו, לשון ופרצת הוא מלשון פריצת והריסת גדר, שלא יהיה לנחלתו גדר ומיצר, ואין הפירוש מלשון חוזק כפי שפירש רש"י על הפסוק לפי פשוטו.

מעשה לשבת

התהלים של שבת

הציע להם רבי חיים צאנזר, שיכולים הם להמשיך באותו הסדר כפי שהם עושים עתה, כלומר שאחרי הנישואין יתגוררו בני הזוג לחילופין אצל ההורים, ואת הסעודות ימשיכו לאכול כפי שהיו אוכלים עד עתה, החתן אצל הוריו והאשה אצל הוריה...

הצדדים קיבלו את ההצעה, וכתבו תנאים ביניהם, ומתוך צניעות יתירה חגגו את שמחת הנישואין.

מזיווג זה נולדו ארבעה ילדים מפורסמים: הראשון, רבי יהודה הכהן העליר - כהנא, שלימים נודע בחיבוריו "קונטרס הספיקות" ו"תרומת הכרי".

השני, רבי חיים הכהן, גאון בתורה שהמית את עצמו באהלה של תורה בעיר קאליש.

השלישי, רבי אריה לייב הכהן העליר, רבן של ישראל, מחבר ספרי "קצות החושן", אבני מלואים" ו"שב שמעתא".

הרביעי, רבי מרדכי הכהן, אף הוא היה גדול בתורה ובתחילה כיהן כרבה של חודרוב, ולימים החליט לפרוש מהרבנות ולעסוק במסחר, ממנה התעשר וקבע את מקום מגוריו באונגוואר ותמך כאחיו.

מספרים, כי בעת זקנותה של אם הבנים, עברה להתגורר בבית בנה הצעיר רבי מרדכי באונגוואר, ולא אחת היו מתוועדים כל הבנים יחדיו כשבאו האחים לבקר את אמם, וכדרכם של חכמי תורה כאשר נפגשים, היו מפלפלים ביניהם בהלכה, זה סותר וזה בונה.

אירע פעם, כי כאשר נשאו ונתנו בפלפולם, גברה ידו של רבי מרדכי, וכולם הודו לדבריו. האם הישישה ששכבה במיטה סמוכה, וראתה כל העת את "ריב" בניה, מתוך נחת, קפצה ממיטתה והכריזה בשמחה, "במה איכף לאלוקי מרום, שאף בני העוסק במסחר, הוא מופלג וגדול בתורה". ואכן, בספר קצות החושן (כח, ח) מובא מפלפוליו של אב צעיר זה. והכל החל מהתהלים של שבת...

שמע האורח הנכבד את הדברים, נענה ואמר לו: שמע נא, יש לי בן... הוא ירא שמים ובעל מדות טובות, כסף גם לי אין לתת, הבה ונעשה איפוא שידוך!

אותו אורח היה לא אחר מאשר רבי יחיאל מיכל הכהן העליר, ממשפחת יחסנים ונגידים, הוא היה בנו של הגאון רבי יעקב יוסף כ"ץ ריש מתיבתא ופרנס בטריסק שברוסיה הדרומית חתנו של הגאון בעל ה"תוספות יום טוב", שהיו מהמשפחות המיוחסות בישראל. אך לדאבונו לב, הגלגל התהפך עליו, והוא התהלך באותם ימים נע ונד בעירום ובחוסר כל, שהגיע באותם ימים לגור באותה עיר, וכך הציע את השידוך לפני אותו יהודי עני.

הסכים אותו יהודי לשידוך, וסיכמו ביניהם לשאול את אחד מגאוני הדור, הוא רבי חיים צאנזר ששימש כראש הקלוז' הידוע בברודי והיה ידוע גם כ"אבי העניים" בדורו, כיצד לנהוג בשידוך זה, ששניהם רוצים בו, אך קשה הדבר עליהם כי מהיכן יחיו בני הזוג לאחר נישואיהם, באשר ביד שניהם אין יכולת להאכיל עוד פה נוסף...

באחד העיירות במדינת גאליציה, סמוך לעיר ברודי, היה מנהג בקרב יהודי המקום, שהיו מתאספים מידי שבת קודש לעותחי ערב, לפני תפילת ערבית של מוצאי שבת, לאמירת תהלים בצוותא חדא בבית הכנסת.

באחת מן השבתות, שהה אורח באותה עיר, ולעת ערב נכנס אף הוא לבית הכנסת, וראה כי כל הציבור אומר תהלים. נטל הוא בידו ספר תהלים והלך לשבת באחד מפינות בית הכנסת.

בעודו פותח את ספר התהלים, הבחין כי לידו ניצב יהודי האומר את התהלים מתוך קירות לבו באופן מרגש במיוחד, עד שהדביק אף אותו בהתלהבות זו, ואמר אף הוא את התהלים ברגש רב ובלהב קודש, ושניהם יחד נשאם לבם ופיהם בתהלות דוד בן ישי מתוך קירות לבבם וכשדמעות זולגות על עיניהם, מבלי שיידע האחד מה שבלב חברו.

לאחר סיום תפילת ערבית, ניגש האורח ושאל את היהודי הוא לפשר אמירת התהלים שלו ברגש כה רב, ושאלו: "מה מציק לך? על מה התפללת מקירות לבך?"

מתוך שהאורח נשוא פנים היה, לא דחהו אותו יהודי, והחל לענות לו:

יש לי בת שהגיעה כבר לפרקה, ואין בידי כסף להוצאות נישואיה, והיא יושבת בבית מבלי שאוכל להושיעה.

במשך ימות השבוע איני נמצא בבית, בהיותי טרוד על המחיה ועל הכלכלה להביא מעט טרף לביתי, ואיני רואה את הצרה מול עיני.

אך לאחר יום השבת, בו אני שוהה בביתי ונמצא כל השבת עם בני משפחתי, וצרת הבת עומדת מול עיני במלוא הריפותה במשך כל השבת, הרי שלקראת צאת השבת פורק אני את אשר על לבי לפני הקדוש ברוך הוא בתחינה שיושיעני.

דבריהם הם זכרונם

האדמו"ר רבי פנחס מנחם אלעזר יוסטמאן מפליץ - בעל "שפתי צדיק" - י' כסלו תרפ"א
שנה להסתלקותו 90

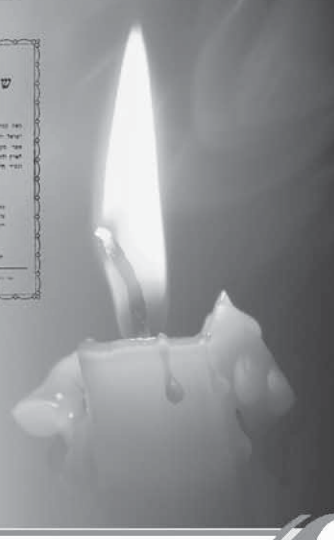
האדמו"ר מפליץ, היה נכדו - בן בתו - של בעל ה"חידושי הרי"ם" מגור, והתחנך על ברכו. כשהגיע לפרקו נשא את בת דודו רבי אברהם מרדכי, בנו יחידו של בעל ה"חידושי הרי"ם", ואביו של בעל ה"שפת אמת" מגור.

את דברי תורתו שחידש כל שבת, היה מעלה על הכתב, ומהם נרפס הספר "שפתי צדיק" שבתוך דבריו מובאים גם מאות אמרות מזקיני וגיסו הגדולים לבית גור, כשהספר התקבל בהתלהבות בין רבבות אלפי ישראל שנהנו מדבריו המאירים.

נצא ללקט מעט מועיר, מדבריו בפרשת השבוע, בהם כותב הוא דברים נלהבים על קדושת השבת וההכנה אליה:

"מי שנשתקע בימי חול ביותר תוך חשכת חמדת עולם הזה, צריך להעשות בריה חדשה, ושבת קודש בכח למעבדו על ידי נשמה חדשה שבא בכל שבת קודש לכל איש ישראל, אך צריך מקודם כניסתו בשבת קודש להשתוקק לזה בכל לב ונפש שיהיה לו עליה מחשכות ואז מתעלה בשבת קודש" (אות א).

"סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, יש לומר שמרומו על ששת ימי המעשה ושבת קודש, הוא ימי המעשה, וראשו מגיע השמימה הוא בחינת שבת קודש שגבוה מאוד, והנה מלאכי אלוקים וגו' בו, שמכל מלאך נברא מלאך מיוחד, בפרט ממצות שבת קודש, וזהו עולים ויורדים בו, כי כפי התבטלות ימי המעשה לשבת קודש, יוכל השבת להעלות הכל" (אות יא).

משל ונמשל

חז"ל במסכת שבת (ק"ח, א) אמרו, כי כל המענג את השבת, נותנים לו נחלה בלי מצרים, שנאמר (ישעי' נח) "והאכלתיך נחלת יעקב אביך", ונחלת יעקב היא ללא מצרים וגבולות, כפי הנאמר (בפרשתינו) "ופרצת ימה וקדמה צפונה ונגבה". בספר תולדות יעקב יוסף (פרשת ורא) כתב לבאר את הדברים, בהקדמת דברים נפלאים מהספר עוללות אפרים.

וכה הם דברי ה"עוללות אפרים":
השמחה היא קיום הדבר, והיא נותנת גמר ושלימות על המעשה, שכל פעולה אם רוצים שתגיע לשלימות תכליתו, יש לעשות אותה בשמחה.

אך השמחה יש לה שני פנים, האחד מנוגד לחבירו, יש שמחת הגוף, ויש שמחת הנפש, במה שזה שמח זה אינו שמח, ובמה שהנפש שמחה אין הגוף שמח. מה עושים?

משל למה הדבר דומה?

שני בני אדם חברים טובים בלב ונפש ילידי מקום אחד, עמדו ועקרו ממקומם, כל אחד למדינה אחרת.

לימים רצו להפגש זה עם זה, ונסע האחד למדינתו של חבירו לשהות עמו. ערך לו חבירו סעודה לכבודו, כפי מנהג המקום, ולא היתה הנאתם בשלימות, כי בעוד בן המקום הזה נהנה מהסעודה כפי טעם המקום, חבירו שבא ממקום אחר לא ערבה לו הסעודה לחיכו.

לימים הלך השני להתארח אצל הראשון ולהזויר לו ביקור, ושוב פעם המארח הכין סעודה לאורח כמנהג מקומו, וגם כאן לא היתה הנאתם שלימה, כי המארח אמנם נהנה מהסעודה, אך האורח לא נהנה ממנה כיאות, מאחר שלא הוסכן במאכלים אלו.

החליטו שניהם, שכדי ליהנות שניהם מסעודה טובה, יסעו שניהם יחד אל עיר מולדתם, ושם יערכו סעודה כמנהג המקום, כאשר אהבו שניהם, ואכלו בשמחה את החמם שמחים וטובי לב.

הנמשל:

הנפש והגוף פרשו מארץ מגוריהם, הנשמה ממחצב העליונים והגוף מעפר יסודו, ובעוד הגוף מרגיש טוב בעולם הזה, הנשמה אין לה תועלת מכך. וכאשר מענגים את הנשמה בתורה ומצוות, אין הגוף נהנה מכך.

מה עשה הקדוש ברוך הוא?

זימן את שניהם לפונדק אחד, למקום הממוצע לשניהם בשוה, לאכול אכילות של מצוה, אכילת קדשים ואכילת גבוה, שמהם שניהם נהנים בשוה.

זהו איפוא, מסיים בעל התולדות יעקב יוסף, הפירוש בדברי חז"ל שהמענג את השבת נותנים לו נחלה בלי מצרים, כי באכילת השבת שהיא אכילת מצוה, אין בה כל מעיק וצר, כי הן הנפש והן הגוף שמחים בה.

ילדי השבת

ילדים יקרים!

בפרשת השבוע אנו לומדים על יעקב אבינו, היוצא מבית אביו מבאר שבע, והולך לקרן.

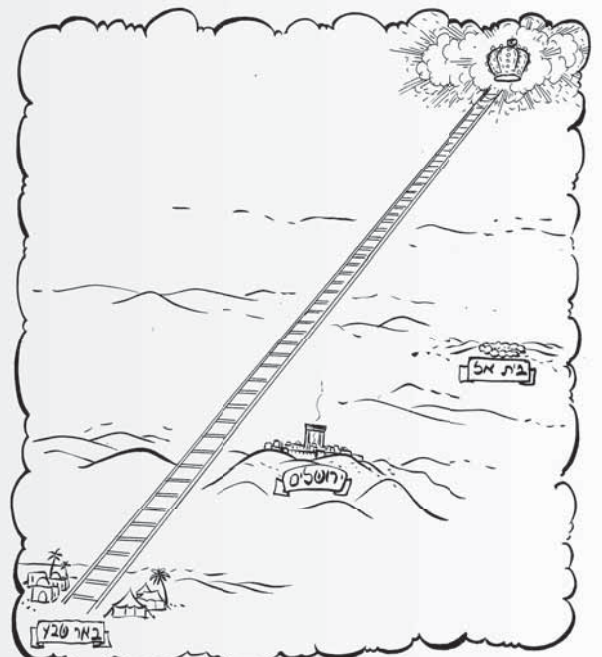
בדרך הוא נכנס לשיבה הקדושה, בבית מדרשם של שם ועבר, שם הוא יושב והוגה בתורה הקדושה במושף ארבע עשרה שנה רצופות, ללא הפסק, זימן וזללה.

לאחר ארבע עשרה שנות מטען קדושות, הוא ממושיף בדרך, ובדרך הוא מגיע לחר המזרנה, שם הוא מתקן את תפלת ערבית, קדורות עולם.

לאחר תפלה מיוחדת זו, נשכב הוא לישון, לראשונה מזה ארבע עשרה שנה. ובשנתו, מתחזות אלקים לנגד עיניו.

סלם עם מלאכים העולים ויורדים בו, וה' מבטיח לו שישמור עליו, ומוסיף לו הבטחה וברכה גדולה: " ופרצת ימה וקדמה צפונה ונגבה".

נחז"ל מגלים לנו, כי ביבולתו של כל אהד מאתנו, לזכות בפרכה המיוחדת הזו. ולא צריך בשביל זה להתנגע ארבע עשרה שנה רצופות בבית המדרש. כל המענג את השבת, זוכה לנחלה בלי מצרים, נחלתו של יעקב אבינו. ימה וקדמה, צפונה ונגבה.

למדנו, עד כמה גדול וחשוב מצוות ענג שבת, ומה יכולים לזכות על ידה. אל נשכח לענג את השבת, ולא רק את עצמנו.

לא די באכילת מטעמים טובים, זה ענג עצמנו, ולא ענג השבת. השבת רוצה שנענג אותה בתפלות מרוכמות, ובשעות של למוד תורה מתוך ענג.

שבת שלום

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.

לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,

ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com 052-7636030